



Olyan korban élünk, amikor a modern orvostudomány naponta elkápráztat bennünket eredményeivel, új találmányaival. Mégis egyre több a beteg ember.

Hogyan lehetséges ez? Az orvostudomány a tünetek okát mindig valamilyen funkcionális folyamatban keresi, és gondosan elkerüli a tünetek értelmezését.

Testünk a tünetek nyelvén folyamatosan szól hozzánk. Meg kellene tanulnunk érteni ezt a nyelvet. A tünetek nyelve egyszerű, ha képesek vagyunk megérteni az üzenetet. A tünetet sohasem elnyomni, megszüntetni kell, hanem feleslegessé kell tenni. A betegség nem véletlen. Nem ellenséget kell látnunk benne, hanem segítőtársat, jó barátot.

Függetlenül attól, hogy milyen stádiumban van egy betegség, a háttérben mindig valamilyen megoldatlan probléma húzódik. Egy beteg embert meggyógyítani nem azt jelenti, hogy visszaállítjuk a régi állapotot, hiszen éppen az idézte elő a betegséget. A megoldás egy új életforma, egy új „életigenlő” út megválasztása. A betegség és a szenvedés forrása mindig a helytelen gondolkodásban keresendő.

A test magától nem betegszik meg. A betegség oka a tudatban van, a kialakult tünet, pedig ennek az oknak a manifesztációja. Ha képtelen vagyok okolni ebből a felismerésből, a sors előbb- utóbb rákényszerít, hogy további oktatásban részesítsen. Gondolatunk legkisebb rezdülése eljut minden sejtünkhöz, tehát gondolatainkkal mi befolyásoljuk testünk egészségét ill. betegségét.

A betegség az egység hiányának a jele. Amíg ezt a hiányt meg nem szüntetjük, addig szükségünk van a betegségre. Egészségesnek lenni (egységben lenni) annyi, mint harmóniában élni. Harmóniában önmagunkkal, az élettel, a természettel. A betegség mindig az élet tökéletlenségét jelzi. Fel kell készülnünk arra, hogy bármely pillanatban elveszük régi énünket, és engedjük érvényesülni az újat

A tünet mindig eléri azt, hogy figyelmünket rá irányítsuk. Ha megpróbáljuk elnyomni, már akkor is elérte a célját. Meg kell értenünk, hogy a probléma mindig értünk létezik, azért, hogy közelebb kerüljünk önmagunkhoz.

Ha betegek vagyunk, gondoljuk át, mi az, amitől már meg kellett volna szabadulnunk, mi az, amihez ragaszkodunk. Ne cipeljünk magunkkal olyan dolgokat, amelyek már nem tartoznak hozzánk. Ez lehet egy régi beidegződés, munkahely, társ, hitvallás, bármi, ami már idejemúlt, és nem tudtuk még elengedni.

Minden esetben meg kell vizsgálnunk, mikor jelentkezett a tünet, melyik szervünket érinti, és mi annak a szervnek a megfelelő lelki funkciója/megfelelője.

Néha már elszólásainkból is következtetni tudunk a problémára: nem tudom lenyelni, nem tudom megemészteni, nem kapok levegőt valaki körül, stb.

Ahonnét legtöbb problémánk ered, az árnyékvilágunk (a fogalom C.G. Jungtól származik, erről hamarosan olvashatsz bővebben). Ide tartozik minden, amit nem akarunk megélni, amiről nem akarunk tudni, ami nem akarunk lenni, minden, amit elutasítunk. Nem szabad elfeledkeznünk arról sem, hogy az elutasítás és a harc is odafordulást jelent. A problémánk tehát elérte, amit akart, hogy vele foglalkozzunk.

Tökéletesen egészséges ember nem létezik. Ha megkérdezünk egy egészségesnek mondott embert, látni fogjuk, mennyi panasza, problémája van. Ha egyszer zavar állt be, engedjük, hogy tényleg megzavarjon bennünket. Ha a túlságosan sokat mozgó ember eltöri a lábát, ne akarjon megint, minél előbb mozogni. A tünet mindig valamilyen egyoldalúságot mutat, azt szeretné kompenzálni. Azt birtokoljuk tünetünkben, ami tudatunkból hiányzik. Aki a tudatából hiányzó tartalmat megtalálja, annak tünetei feleslegessé válnak.

A betegség egy lehetséges gyakori út valódi önmagunk felé!